

XXXVII. ZSOLTÁR.

Dallam : „Mint a szép hives patakra.“

Bosszu ne duljon szivedben
A hitlen emberekért,
És irigység ne eposszen
Orvul szerzett kincsekért:
— Mint a fű levágnak
És gyorsan elhervadnak.
Te bizzál az ur kegyében,
Tégy jót és élj erős hitben!

Gyönyörködve nézz az égre,
S vágyad teljesülve lesz,
Utad ér majd kívánt végre,
Bizalmod csodákat tesz,
Mint éjből világosság
Derül fel az igazság,
Hogy téged megítéljenek
Igaz hitben az emberek.

Várj az Urban, mig kegyelme
Szent jóssággal hozzád tér.
Indulat, bú gerjedelme
Hervaszt, fagylal, mint a dér...
Ne nézzd szerencséjüket,
A kik gonoszt követnek;
Mert azok mind kiirtatnak,
— De mi árthat az igaznak?..

Eltűnnek a hitetlenek,
Mint rohanó pillanat.
Nézed helyüket, — s nem leled,
Hol vannak, mely hant alatt?..
Az igazak e földet
Birják, mint örökséget,
S az Ur áldott kegyelmében
Örvendeznek békességben.

Tanácsot tart a hitlenek
 Agyarkodó serege,
 De az Úr mosolyg felettek,
 Mert beéri vesszeje.
 Fegyver és ív, melyeket
 Igaz ellen emeltek,
 Őn szívöket járja által
 Késő bánat fájdalomával.

Egy parány a hit kezéből
 Jobb, nagyobb kincs, higgy nekem,
 Mint a hitlen fejdelmeké,
 Lenne az bár végtelen...
 A hatalom karjait
 Változások megtörik;
 A hívőt az Úr táplálja,
 Bármiféle sors viszályba?

Ösmeri az Úr hiveit,
 Kik, mint a nap fénylenek;
 Hiven őrzi öröküket
 Végéig az időknek.
 Inség, éhség, gyalázat
 Ilyet meg nem alázhat:
 Szükségben is bővölkednek
 Jóvöltából az Istennek.

Elvesznek a hitetlenek,
 Az Úr ellenségei,
 Mint kővér falat eltűnnek,
 Az idő mind elnyeli...
 — A bűn meghizottai,
 A pokolnak fajzati —
 Füst módjára semmisülnek,
 Észrevétlen oda lesznek.

Nézzd, miként fizet a hitlen,
 Ha jótettben részesül:
 Rut hálátlanság keblében
 Csalfasággal egyesül.
 Az igaz, jó tettetted
 Csak jóval hálálja meg.
 Irgalmasság van szívében,
 Ő is segít a szegényen.

Az igaz bár merre járjon —
 Az Úr gondja van vele,
 Nem veszhet el semmi áron,

Mert megújul ereje.
 Az igazság utjában
 Az Isten szerelme van:
 Kézenfogva úgy vezérel,
 S ha elestünk ő felemel.

Gyermek voltam s ah eltűntek
 Gyermekkori álmaim,
 Mint a dérütött tetőnek
 Fejérek hajszálaim.
 De az idő tengerén
 Azt soha se láttam én,
 Az igaz, hogy elhagyatva
 Kenyerétől megfosztatna.

Mert az Ur irgalma azzal,
 És naponta kölcsön ad;
 Jót teszen ő az igazzal,
 Szükségünkben el nem hagy.
 Az igaz jó gyermeke
 És kegyelme van vele.
 Áldást harmatoz reája,
 Mint szerető magzatára.

Távozz el hát a gonosztól,
 Tégy jót, hogy örökké élj.
 Jaj annak, ki bünbe kostól:
 Elborítja azt az éj.
 Szentjeit megőrizi,
 Kegyelmével élteti.
 Az Ur a hitlent kivágja,
 Hogy pusztuljon sarjadzása...

Hivei a jó Istennek
 Az Urban örvendjeteK,
 E föld a ti örökségteK,
 Örök lakóhelyeteK.
 TiérteteK alkotá,
 Áldását hinti reá.
 Itt minden jó érteteK van,
 Hogy ti örvendjeteK abban.

Oh mi szép az igazaknak
 Ajkain a szent beszéd,
 Mikor ítéletet mondnak:
 Minden szavuk bölcseség.
 Lábuk nem ing, tántorog,
 Az Ur utain mozog,

Nem hat rájuk bűn örvénye,
Szivökben Isten törvénye.

A hitetlen irigykedve
Nézi az igaz javát.
Elsötétül minden kedve,
Hogy kitöltse bosszuját.
S bár halálra kergeti,
De az Ur nem engedi.
A hívót az Ur megtartja,
Kárhoztatástól feloldja.

Várd az Urat béketelve
És őrizd meg utait,
Felmagasztal szent kegyelme,
Hogy bird a föld határit.
A hitetlen meg nem áll,
Észrevétlen sirba száll,
S hogy gyorsan elhervadjanak:
Az Úrtól kigyomlátnak.

Láttam én kevély hitelent,
Gőgben felfuvalkodót,
Hatalomban szétterjedten,
Mint a zöld fa, virulót.
De elmulék, oda lett,
Bármiként kevélykedett!..
S tüntével bármint kerestem,
Többé őt fel nem lelhettem.

Ám de nézz az igazakra,
Kik tökélyben élnek itt!
S vedd eszedbe, hogy azokra
Végezetre béke int.
Mig a hitlen, a gonosz,
Önmagára veszélyt hoz
S az Úrtól mind kiirtatnak,
Ivadékuk sem hagyatnak.

Megmaradnak az igazak
Az Ur szent kegyelmében.
Ó nékeik erős várak
A veszély idejében.
A hitlentől megóvjá,
Védi, kiszabadítja.
Boldogok kik benne biznak,
Mert azok mind megtartatnak.

EGYHAZTORTENELMI ADATOK.

CXII.

UNITÁRIUS HALOTTAK ÉS TEMETÉSEK.

(1692—1703.)

(Folytatása és vége a Cl. CIV. CVII. és CIX. a. közleményeknek.)

1692. máj. 18. Tkts. és nzt. Székely László ur, e város főkapitánya temettetik; Isten könyörüljön rajta. (fasc. II. 529. l.)

1692. máj. 30. Néhai Lónai Sámuel kegyes emlékü özvegye meghalván, testált nekünk a temetésért 7 frt 44 drt. Ugyan e nap ezen kegyes nő hagyományából adtak nekünk 5 veder bort.

Ugyancsak testált nekünk a város mellett a Hásongárdban félhold szőlőt, melynek szomszédja keletről Köpeczi Péter ur, nyugatról Szabó Ferencz, oly kikötéssel, hogy azt senki se merészelje eladni, hanem a diákok műveljék, s hasznát ők vegyék, átkozott legyen az az iskola-főnök, a ki akár hanyagságból, akár bármily módon megengedi, hogy elidegeníttessék. (U. o. 530. l.)

1692. oct. 9 Főtiszt. Kövendi N. Mihály ur, a mi püspökünk. ki mult évi jul. 7-én üdvözölte a mi városunkat, a polgárok örömujjongása közt, övéi és az egyház nagy fájdalomra meghal. Prédikált tisztt. Ajtai ur, oralta Clariss. rector ur (fasc. r. sch. II. 536. l.)

1693. febr. 15. Nzt. Dálnoki János ur vissza jött Bécsből s kedves nejét, Ferenczi Katát fiacskájával halva találta. Eltemettette 21-én, prédikatiót tartott tisztt. Ajtai ur, magyar szónoklatot Clariss. Dombai János ur. Nekünk fizettek 2 frt. (U. o. 543. l.)

1693. febr. 21. Tks. és nzts. Kabos Gábor ur kegyes özvegye meghal, (u. o. 543. l.), kinek koporsóba tétele tisztességére Gyulatelkére küldetett 6 diák.

Eltemettetett márc. 15-én, mikor is a háznál prédikációt tartott a tisztt. püspök ur Almási Mihály, a kis templomban Ajtai Mihály ur; szónoklatot tr. Kolozsvári Dimién Pál rector én pd. búcsu szónoklatot (u. o. 546. l.) Fizettek a diákoknak 5 mfrtot.

1693. márc. 29. Tks. és nzt. Tholdalagi János ur, az ország Consiliáriusa az ország urai jelenlétben nagy pompával eltemettetik. Prédicatiót tartott a tisztt. püspök ur, latin szónoklatot Clariss. Dombai János ur; bucsúztatót szavalt Kövendi Tamás diák egy mendicanssal váltogatva. Adtak a diákoknak 23 frt 80 drt. (U. o. 547. l.)

1693. ápr. 1. Nzts. Szabó Gáspár városi tanácsos ur temettetik